

Arrest

nr. 296 117 van 24 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

"Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet stelt:

"De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing van 9 februari 2023 op 13 maart 2023 aangetekend aan de verzoekende partij werd verstuurd. De laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg 14 april 2023. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts op 30 mei 2023 aan de Raad werd overgemaakt, bijgevolg buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

De verzoekende partij stelt in haar initieel verzoekschrift zelf als volgt wat betreft de tijdigheid van haar verzoekschrift:

"Artikel 39/57, §1 Vreemdelingenwet stelt dat de beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. De bestreden beslissing dateert van 9 februari 2023. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing per aangetekend schrijven zou zijn verzonden naar het adres te: 2020 Antwerpen, Berendrechtstraat 61. Een andere wijze van betekening blijkt niet. Het aangetekend schrijven heeft verzoeker evenwel niet bereikt, zoals (duidelijk) blijkt uit het administratief dossier. De aangetekende zending werd onbezorgd opnieuw overgemaakt aan de verwerende partij. De aangetekende zending werd dus niet ontvangen door verzoeker.

Hieruit blijkt het tegenbewijs dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing. Het gebruikte adres (te 2020 Antwerpen, Berendrechtstraat 61) betreft bovendien (enkel) een verblijfsadres (waar hij regelmatig verblijft) dat verzoeker diende op te geven na het vertaten van het opvangcentrum van Zaventem. Verzoeker is niet gedomicilieerd op dit adres. Het opgegeven adres betreft een appartement boven een winkel, waarbij er geen aparte bel of ingang is voor het appartement zelf.

De winkel is niet meer benut (stuk 3, verslag woonstcontrole: "Wij bellen aan aan de enige bel die er is maar krijgen geen gehoor. Het appartement situeert zich boven een winkel. De winkel ziet er verlaten uit"). Hierdoor is het in casu tevens aannemelijk dat - indien een notificatie van de aangetekende zending werd achtergelaten door de postbode - deze beland is bij de winkel zelf en verzoeker hiervan geen kennis kreeg. In de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verweerder zelf stelt dat verzoeker niet zou verblijven op het adres te 2020 Antwerpen, Berendrechtstraat 61. Niettemin werd de bestreden beslissing (enkel) per aangetekend schrijven overgemaakt naar ditzelfde adres, zonder dat verweerder op enige andere manier de bestreden beslissing heeft betekend of verzoeker heeft in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Verzoeker was onwetend over de bestreden beslissing. Hij bood zich daarom opnieuw aan bij verweerder, na afloop van de overdrachtstermijn van zes maanden. Het is echter op dit moment pas dat verzoeker werd ingelicht over het bestaan van een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn. Verzoeker heeft deze beslissing vervolgens opgevraagd bij verweerder via zijn advocaat (op basis van de openbaarheid van bestuur). De bestreden beslissing werd niet op een andere manier kenbaar gemaakt aan verzoeker. Verzoeker wijst er derhalve op dat hij geen kennis kon nemen van de bestreden beslissing omwille van alle bovenvermelde elementen, waardoor er minstens sprake is van overmacht omwille van bovenvermelde redenen. Verzoeker wijst nadrukkelijk op bovenvermelde elementen waaruit deze overmachtssituatie blijkt. Teneinde de rechten van de betrokkenen daadwerkelijk te beschermen, dienen, overeenkomstig met name de rechten die zijn erkend in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juridische waarborgen te worden ingebouwd en dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen besluiten tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te worden gewaarborgd (zie ook artikel 27 van de Dublin III-Verordening). Dit is niet het geval indien verzoeker in casu geen beroep meer zou kunnen indienen tegen de bestreden beslissing, gelet op bovenvermelde elementen. De bestreden beslissing werd enkel verzonden per aangetekende brief, waarvan verzoeker geen kennis kon nemen (zoals blijkt uit het administratief dossier). Het gebruikte adres (te 2020 Antwerpen, Berendrechtstraat 61) betreft bovendien (enkel) een verblijfsadres (waar hij regelmatig verblijft) dat verzoeker diende op te geven na het vertaten van het opvangcentrum van

Zaventem. Verzoeker is niet gedomicilieerd op dit adres. Het opgegeven adres betreft een appartement boven een winkel, waarbij er geen aparte bel of ingang is voor het appartement zelf. De winkel is niet meer benut (stuk 3, verslag woonstcontrole: "Wij bellen aan aan de enige bel die er is maar krijgen geen gehoor. Het appartement situeert zich boven een winkel. De winkel ziet er vertaten uit"). Hierdoor is het in casu aannemelijk dat - indien een notificatie van de aangetekende zending werd achtergelaten door de postbode - deze beland is bij de winkel zelf en verzoeker hiervan geen kennis kreeg. In de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verweerder zelf stelt dat verzoeker niet zou verblijven op het adres te 2020 Antwerpen, Berendrechtstraat 61. Niettemin werd de bestreden beslissing (enkel) per aangetekend schrijven overgemaakt naar ditzelfde adres, zonder dat verweerder op enige andere manier de bestreden beslissing heeft betekend of verzoeker hiervan in kennis heeft gesteld. Verweerder verhindert hierdoor dat verzoeker zieh zou kunnen beroepen op een daadwerkelijk rechtsmiddel indien door het verzenden van de aangetekende brief door verweerder naar een adres waarvan verweerder zelf stelt dat verzoeker hier niet verblijvende is, de beroepstermijn een aanvang zou doen nemen. Omwille van bovenvermelde redenen, werd het beroep tijdig ingediend."

Zoals de verwerende partij terecht stelt in de nota met opmerkingen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de laatste door de verzoekende partij opgegeven gekozen woonplaats wel degelijk "Berendrechtstraat 61, 2020 Antwerpen" is. De verzoekende partij heeft dit adres zelf opgegeven als gekozen woonplaats in Oktober 2022 (de exacte dag in oktober blijkt niet uit het stuk dat de verwerende partij aan de Raad heeft overgemaakt). De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat dit enkel een verblijfsadres is (waar zij regelmatig verblijft) dat zij diende op te geven na het verlaten van het opvangcentrum van Zaventem. Zij heeft het immers zelf aan het bestuur opgegeven als gekozen woonplaats en dus als adres om alle communicatie van het bestuur te ontvangen. Dat uit bepaalde stukken van het administratief dossier zou blijken dat de verzoekende partij moeilijk te contacteren zou zijn op het door haar opgegeven adres doet er bovendien niets aan af dat zij dit adres zelf als gekozen woonplaats opgegeven heeft. Bovendien blijkt uit een online-opzoeking op de website van Bpost, waarvan het bewijs werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de postbode op dinsdag 14 maart 2023 om 11.11 uur de aangetekende zending heeft aangeboden op de door de verzoekende partij opgegeven gekozen woonplaats, maar dat de zending niet werd opgehaald en werd teruggestuurd naar de afzender.

De argumentatie die de verzoekende partij zelf geeft in haar initieel verzoekschrift maakt dan ook geen overmacht uit, zoals zij zelf tracht voor te houden.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18juni 2004, nr. 132 671). Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor wegens laattijdigheid."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partij heeft een vraag tot horen ingediend. Ter terechtzitting van 26 september 2023, waar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, verwijst de kamervoorzitter vooreerst naar de beschikking waarin de onontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis* werd vastgesteld en zij stelt dat volgens het verzoekschrift de bestreden beslissing niet werd afgehaald aangezien deze naar een foutief adres werd gestuurd, maar uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het gebruikte adres de opgegeven woonplaatskeuze is. De raadvrouw van de verzoekende partij repliceert hierop dat het opgegeven adres enerzijds op de benedenverdieping een voormalig winkelpand betreft en anderzijds op de bovenverdieping het appartement gevestigd is waarin de verzoekende partij woont maar er geen aparte brievenbus is waardoor de post van de verzoekende partij vaak met enige vertraging tot bij hem geraakt. De raadvrouw kan geen foto's of andere bewijsstukken voorleggen die haar bewering ondersteunen. De

verwerende partij stelt dat er geen concrete stavingstukken worden voorgelegd en volhardt in de laattijdigheid van het verzoekschrift.

Verzoekende partij ontkent niet dat het adres waarnaar het aangetekend schrijven werd verstuurd correct is. Zij heeft dit adres opgegeven als gekozen woonplaats. De gekozen woonplaats is niet meer dan het administratief adres waarnaar, in het kader van de asielpprocedure, elke oproeping en kennisgeving van een beslissing rechtsgeldig kan worden verzonden. Het is de verzoekende partij zelf die aangeeft waar zij haar correspondentie wil ontvangen. Dit kan haar verblijfplaats zijn of een ander adres naar keuze. Er kan dan ook van haar verwacht worden dat ze op dit adres bereikbaar is. In haar verzoekschrift stelt ze dat ze wel regelmatig verblijft op het adres, doch niet op dit adres gedomicilieerd is. Voorts stelt ze dat er onder het appartement een winkel is welke leegstaat en dat er slechts 1 bel en 1 ingang is. Zoals hiervoor gesteld, kwam het aan de verzoekende partij toe om een adres op te geven waar zij kan aangetroffen worden en waar alle communicatie naartoe kan worden verzonden. Het is geheel niet duidelijk waarom ze niet het adres heeft opgegeven waar ze gedomicilieerd is. Hoe dan ook, indien zij er zelf voor kiest om een ander adres op te geven, waarvan ze weet dat het quasi onmogelijk is om haar te bereiken, dan heeft ze dit zelf in de hand en is er geen sprake van overmacht. De postbode heeft zich aangeboden op het correcte adres en er werd een bericht achtergelaten. Gezien de verzoekende partij dit adres heeft opgegeven als gekozen woonplaats en zij wist dat ze er quasi niet bereikbaar was, kan geen overmacht aangenomen worden. Waar de advocaat van de verzoekende partij er nog op wijst dat de aangetekende brief werd teruggezonden door de post, doet dit geen afbreuk aan het bepaalde in artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat elke kennisgeving rechtsgeldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene wordt verstuurd met een ter post aangetekende brief. Het is daartoe niet vereist dat de aangetekende brief aan de betrokkene persoonlijk wordt overhandigd, noch dat de betrokkene die brief afhaalt indien hij afwezig was op het ogenblik van de aanbieding. Het feit dus dat het administratief dossier een kopie bevat van een door de postdiensten aan de Dienst Vreemdelingenzaken terugbezorgde briefomslag, kan niet leiden tot een andersluidend oordeel.

De raadvrouw brengt ter terechtzitting verder geen enkel begin van bewijs bij van de loutere bewering dat de post van de verzoekende partij vaak met enige vertraging tot bij haar geraakt.

De beschikking blijft dan ook overeind, en het beroep wordt om die reden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU